

”Siirtolaisten pitkä matka Balkanin halki Eurooppaan” – Associated Press

Nämä länsiafrikkalaiset siirtolaiset kulkevat raiteita pitkin kohti parempaa elämää – tai niin he ainakin toivovat. Matka on laitton ja täynnä vaaroja. He joutuvat paitsi väistelemään junia myös välttelemään poliisia. He ottavat riskejä voidakseen aloittaa alusta, saadakseen työtä Länsi-Euroopasta.

”Useimmat meistä ovat Afrikasta, jossa meillä on monia ongelmia. Huono talous, huono politiikka, huono työtilanne... Tutkintotodistuksellakaan ei löydä työtä.”

Fidel Castro Chimana – jonka vanhemmat Kongossa olivat henkeen ja vereen kommunisteja – on yksi niistä 43 miehestä, naisesta ja lapsesta, jotka maksavat noin 500 dollaria päästäkseen niin kutsuttua Länsi-Balkanin reittiä pitkin Eurooppaan.

Monesta heistä tuntuu, ettei heillä ole vaihtoehtoja. Norsunluurannikolta kotoisin oleva Hilarion Charlemagne säästää matkapuhelimensa SIM-kortit jokaisesta maasta, josta hän on yrittänyt päästä Eurooppaan.

”Tiedämme, että rikomme lakia, kun ylitämme rajan – sen me ymmärrämme. Kun saapuu maahan salaa, tuntee itsensä rikolliseksi. Sitä tunnetta on vaikea sanoin kuvata.”

He lähtevät matkaan Thessalonikin satamasta Kreikasta. Heidän salakuljettajansa, joka antaa *Associated Pressin* tarkkailla matkaa sillä ehdolla, että hänen nimeään ei paljasteta, johdattaa heitä pitkin syrjäisiä reittejä Kreikassa. He ylittävät laittomasti Makedonian rajan ja sitten Serbian rajan. Sieltä ryhmä muita salakuljettajia vie heidät Unkariin. Unkari on avainasemassa, koska se kuuluu Euroopan unioniin. Sieltä voi päästä ilman viisumia vauraisiin maihin, kuten Saksaan ja Ranskaan.

Matka on vaivalloinen – eivätkä kaikki pääse perille.

”Täällä on naisia, vanhoja miehiä ja vanhoja naisia, ja he kaikki kävelevät. Mitä minusta? Ei hätää! Olen vielä nuori, voin kyllä kävellä.”

Mireille Djeukam on 34-vuotias ja kotoisin Kamerunista. Hän on nyt vuoden ajan yrittänyt päästä aviomiehensä ja tyttärensä luokse Pariisiin. Sen vuoksi hän ottaa riskin ja kantaa 10 kuukauden ikäistä Christian-poikaansa junanraiteilla. Yli huterien siltojen ja pitkin kilometrien pituisia kinttupolkuja. Matkanteko on hänelle rankkaa.

”Matka on ollut todella raskas, aivan liian raskas. Jos olisin tiennyt, miten vaikeaa tämä on, en olisi lähtenyt. En jaksakaan enää kävellä näin.”

Yleensä noin 300 kilometrin matka vie kuudesta kahdeksaan päivää, mutta nyt se kestää paljon kauemmin. Ryhmä on suurempi. Naiset ja lapset eivät pysty kulkemaan yhtä nopeasti kuin miehet, ja sää on muuttunut huonommaksi.

”Miten sait nukuttua?”

”Ilkeä mies. Paleltaa.”

Kasvava uupumus ja pula ruuasta kiristävät tunnelmia. Charlemagne lukee Jobin kirjaa Vanhasta testamentista – hyvä valinta. Kärsivällisyyttä todella tarvitaan, kun Malista kotoisin oleva Miriam Tore väittää hänen varastaneen tämän selkärepun. Charlemagne kiistää olevansa syyllinen.

Kiinnijäämisen pelossa matkaa tehdään Makedoniassa enimmäkseen yöaikaan, mutta se tuo omat vaaransa. Matkalaiset väistelevät autoja vilkkailla moottoriteillä ja kulkevat kaupunkien halki, kun kiskot johdattavat heidät sinne. Veesin kaupungissa poikkeaminen osoittautuu liian suureksi riskiksi. Suurin osa ryhmän jäsenistä pidätetään ja palautetaan Kreikkaan. Matkalaisista 13 pakenee ja vain 10 onnistuu pääsemään Serbiaan.

Mireille Djeukam oli liian uupunut voidakseen jatkaa matkaa. Hänet jätettiin eräseen kirkkoon poikansa kanssa. He ovat nyt taas Ateenassa eikä heillä ole aikomusta tai rahaakaan yrittää uudestaan vähään aikaan.